

socha múzy dělá hvězdy — nebo to já metám po schodišti kotrmelce a nejdu zastavit? Za mnou kmitaj hbitý dětský nohy, slyším je, ale jsem pořád rychlejší, v tom víru ztrácím rukavice, nejdřív jednu, pak druhou, ne, teď už nic neschovám, a pak to pukne v kačerovi, maska se rozpůlí a je pryč, tak teď jsem to vážně já, teď padám docela sám za sebe, úplně holej a neschovanej, a když vrazím do souseda, kterej nese na rameni kolo, vyvezu se po do výšky, kolo se roztóčí, cvrliká, soused zamrká a já přeplachtím přes zábradlí a volným pádem zamírím dolů do vstupní haly, ááá, dokud to neškubne a já nezůstanu viset ve vzduchu za svůj záchra-
nnej červeněj provázek.

A tak tu držím v prostoru. Krauluju bezmocně nad halou a nemůžu nahoru ani dolů, nemůžu vůbec nic. Slávka se zastaví, jde teď po schodech úplně pomalu a prohlíží si mě ze všech stran jak nějakej muzejní exponát. Přitom vidí jen to, co v tomhle domě všichni dávno vědí.

„Ty — svítíš!“ zašeptá užasle.

„No neříkej...“

Aby toho nebylo málo, otevřou se vstupní dveře a vstoupí zběsilej štěkot.

„Nerrro, ticho! No tak, Nerrrrrone,“ pumpuje vodítkem sousedka Hašlerková, zatímco její chlupatej smetáček panáčkuje na zadních a zuřivě na mě ňafe.

„Takový neštěstí...“ prohlásí sousedka soucitně, když si všimne, že tam visím jako lustr. „To má už od narození. A nikdo neví proč.“

Pak zhluboka vzdychne a stoupá po schodech. Že tam nevisím dobrovolně a rád ji nejspíš nenapadne. Vlastně ani nevím, jak se jmenuje, ale říkáme jí paní Hašlerková, protože –

„Nedáš si hašlerku?“ usměje se na Slávku a strčí jí pod

